

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønike-Riim til Levende Skolebrug med Oplysninger

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 289. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1842_477B-txt-shoot-idm16625/facsimile.pdf (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Her. Nu faaer Benedig under Østerrig, men er dog en Frihavn.

Videslet var det ælste Navn paa Sølland og Smaa-Derne tilfammen.

Bilinger er Nordens Navn paa Kapere, der, som man veed, sædvanlig er rene Sorvere, men kan dog ogsaa være ædle Helte, som Bilingen Torben Ulfeld.

Villum Engelstmand, Roskilde Domstifts Grundtvig, og Svend Estridsens fulde Ben, var kommet til Danmark som Knud den Støres Haandviser.

Vinteren og Altkerbenne, som man i Søden gruer for, har i Norden et eget mundtligt Præg, og kan være meget glædelige.

Virgils Veneide er, som man veed, Latin-Skolens Heltedigt, og udmærker sig baade fra Iliaden og Denyseens derved, at hele Hellegemingen, lige indtil Eilen og Udtroffet, er et Røve, men derfor spiller ogsaa baade Romes Historie og Latin-Skolens sig flast deri, saa med dem faaer og falder Veneiden og hele den saakaldte Latinske Poesi.

Voltaire, som først vedt 1778, kaldt af Laurber-Kranse, skal, efter Franskmændenes og mange Andres Fortsættelse, være den vittigste Spottesugl og den farligste Stumler i hele Vests-Verdenen, og man glæder meget Høgere i at troe dem paa deres Ord, end om man selv vilde undersøge saa vidtloftig og øberst set en Sag, da de Spottesugle og Stumlere, Enhver af os hender, alt er lettere, end vi maatte ønske.

Vorms, gammel berømt af sin Besænggaard i Nishinge-Kvædet og Hellebogen, laande sigst sin Berømmelse af den store Rigsdag (1521), hvor Munkene Morten Luther fordømte baade Keiseren og Paven.

Vugge for Christen-Navnet var paa en Raade Antiochien, hvor det opkom, men er dog i Grundten Daaben, hvori Vorens fæde vel.

